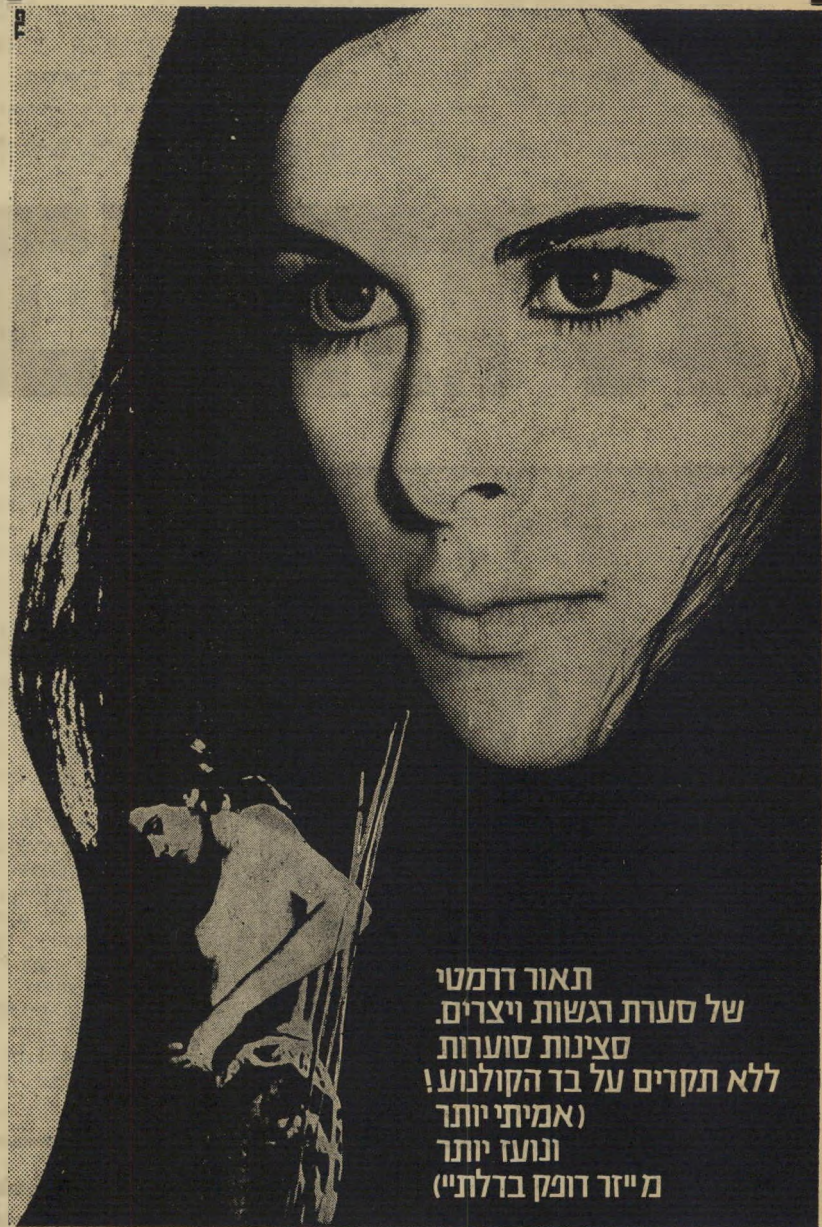

"הפחד" סרט העושה רושם נאה ורציני ביותר מבחינת הבימוי, המשחק והמוסיקה" (שלמה שמגה, בכתבה מפסטיבל ברלין ב"ידיעות אחרונות" 30.8.66).

תאור דדמטי של סערת וגשות ויצרים. סצינות סוערות ללא תקרים על בד הקולנוע! (אמיתי יותר ונועז יותר מ"זר דופק בלתי")

בקולנוע "גח" תל-אביב ריים בלר

דעות

"לשלום צריך להתאמן!"

זה עוד לא קרה. אבל זה יכול לקרות. בי שביעי ליולי 1968, למשל. הנשיא של פלוטוניה התחית מזמין ללישכה שלו עיתונאי אמריקאי, מילטון רפט, ומודיע לו שאחרי 15 שנים של הצהרות כי בשום פנים לא נשלים עם קיומה של מדינת-ה-שודדים של פלוטוניה העילית שהוקמה... על חורבות מתיים של אחינו" הוא מוכן לדון, בלי כל תנאים מוקדמים, בכריתת הסכם אי-התקפה, כצעד ראשון לקראת שלום.

רפט עובד מייד את חיקה של סוכנת הבית שלו ואת שאר הנאות החיים של פלוטוניה התחית, וטס דרך רומא, בי מטוס אל-על, לפלוטוניה העילית.

גם סודא-הילרית. במכוון של סיפור מתח הצליח הסופר דויד (לא בא בחשבון) שחם לומר דברים רציניים מאד. בספרו ה-אחרון, שיצא לאור השבוע, שלום, לפתע (הוצאת מיטב: 246 עמ') הוא העלה את ה-שאלה היסודית: האם מוכנה ישראל, והאם היא מסוגלת, לשלום?

כדי למנוע כל אי-הבנות הקפיד שחם לי ציין בראש ספרו "... כל הרוצה למצוא דמיון כלשהו בין גיבורי ספר זה והמאורעות המסופרים בו ובין אנשים ומעשים במציאות יכול לעשות זאת...".

ואת הדמיון אפשר למצוא בקלות. שר-החוק, ששליטתו בשפה האנגלית היא פנומנאלית... הוא יודע שבע שפות... שמונה... בשנה שעברה למד סחא-הילית כי קראת סיריו באפריקה... וגם ראש-הממשלה די מוכר כאשר מביאים לו את הצעת-השלום הוא שואל (אולי באידיש): "מה עושים עם זה?"

מפקד הצבא, ראש שירות-הביון ועסקי המפגה, המתכנסים בחוג (המוכר מאד מוסד בארץ אחרת הנקרא חברינו), כבר דואגים לכך שלא ייעשו עם זה שום דבר. לפתע מתחיל הנהול בצפון להתחמם. ה-צבא של פלוטוניה העילית מוחץ את ה-תוקנים היושבים ברמה. האו"ם מתערב והכל שב לקדמותו. חוץ מהלקח שלמד ראש-הממשלה.

אומר הוא: "נדמה לי שאנחנו איננו מוכנים עדיין לקראת השלום. לפעמים נראה לי שלשלום צריך להתכונן. הייתי אומר, צריך להתאמן כמו שמתאמנים לי קראת מלחמה."

משטרה

פצע וחבורה ומכה פריה

איש אחד הלך לשאול לשלום קרובו — אז השוטרים היכו אותו מכות נוראות. זה קרה במדינת ישראל. השבוע. לרחמים דמיציאן.

וכך סיפר הוא:

אני גר אצל קרובי משפחה. באתי הביתה ומצאתי את אשת דויד, הקרוב שלי, בוכה. הוא רב עם שכן — אוי לקחו את שניהם לנפה הדרומית. היא בקשה שאגש לראות מה שלומי, ולשחרר אותו בערבות, אם צריך.

הלוואי ולא הייתי ניגש!

הגעתי למשטרה ביפו, וראיתי שם את דויד יושב על כסא, וגם את השכן מנסור שרב איתו ראיתי לשבת שם. היכיתי עד שהשוטרים גמרו לחקור אותם על הריב, ואז שוטר אחד אמר למנסור ולדויד שהם עצורים.

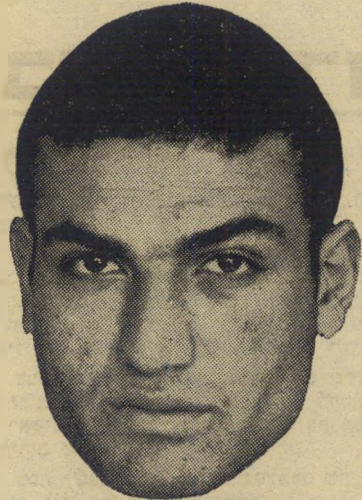
פניתי אל השוטר, והצעתי להיות ערב לדויד, רק שלא יקחו אותו למעצר. הסברתי לשוטר שאשתו של דויד חולה בבית, וגם הילדה הקטנה שלו שוכבת בבית-חולים. השוטר שפניתי אליו בעדינות, ענה לי בגסות.

אחרי כמה רגעים, ראיתי שוטר אחר ש נכנס לחדר כדי לקחת את מנסור ודויד לבית המעצר. הוא לקח אותם, והתחיל ללכת לי כיוון הדלת. ניגשתי אל השוטר בזמן שגבו היה מופנה אלי, נגעתי בו מאחור ביד שלו וביקשתי ממנו סליחה לרגע, כדי לדבר איתו

* כגון ארוחת-ערב עם קציף-העיתונות של הנשיא, בהם מחטל כל אחד מהם: "באבוק של מוטון רוטשילד 1959; מנה כפולה של טורנדו רוטני, רך ואדמם מבפנים; תפוחי-אדמה אפויים בגבינת בל-פאזה, סלט ברוטב אלף האיים, אגסים בקירש; מוקה וכוסית דראמבואי לקינוח."

בעניין תשלום ערבות לדויד. השוטר התרגו עלי נורא. הוא נתן לי מכה חזקה על היד שלי, ואמר לי להוריד אותה ממני. ממש באותו הרגע, שהשוטר דיבר אלי להוריד את היד, נכנסו לתוך החדר שלושה שוטרים אחרים. כשהם שמעו שהוא אומר כך — לא שאלו על מה מדובר, אלא פתאום התנפלו עלי, תפסו אותי במעיל ודחפו אותי ישר לתוך חדר שני. כל הדרך לשם הם דחפו אותי חזק, והרביצו לי מכות בבטן. בתוך החדר הם דחפו אותי ישר על ארון שהיה שם והרביצו אותי אליו. הרגשתי איך הגב שלי נשבר או צעקתי להם, "מה אתם חושבים לכם? אם אתם שוטרים אז מותר לכם הכל?"

אתה אפס בשבירי. כשצעקתי, התחיי לו השוטרים להתנהג אלי יותר גרוע. שוטר אחד שהוא היה בחור נורא בריא ושהיה בכלל בלי דרגות, הרביץ לי אגרוף חזק לתוך הבטן. שני השוטרים ראו את מה ש-

מוכה דמיציאן

"לשוטרים מותר הכל"

הוא עושה לי — אז הם החזיקו אותי יותר חזק.

רציתי להתגונן אבל פחדתי שאם אעשה משהו אז השוטרים ירביצו לי ולכסוף עוד יכניסו אותי לבית-הסוהר. לא היתה לי ברירה, אז שתקתי ולא עשיתי להם שום דבר. התגובות שלי היו רק בצעקות. כשהשוטרים ראו שאני לא מפסיק לצעוק, הם לקחו אותי לחדר אחר, איפה שלא היה שום אורח בסביבה. שם בתוך החדר שניים מהם תפסו אותי חזק בידיים ובכל הגוף, והשוטר הזה, שהיה בריא ובלתי דרגות, אמר לי: "אתה אפס בשבילי. תדע לך שאני יכול לרסק אותך", אחרי שהוא גמר להגיד לי את זה, הוא הכניס לי מכה עם הראש שלו בתוך הפנים שלי ואגרוף ישר לתוך הבטן.

הרגשתי איך כל הגוף שלי נהיה פתאום חם. לא הספקתי לחשוב אפילו, וכבר נפלתי על הרצפה. איך שנפלתי על הרצפה עם ה-ראש, הרגשתי פתאום מכה חזקה בתוך ה-צלעות שלי. ראיתי איך השוטר מרים את הרגל שלו ונותן לי עוד בעיטה. אחרי המכה הזו כבר לא הרגשתי שום דבר. אני אפילו לא יודע כמה זמן שכבתי ככה על הרצפה ומה עשו לי השוטרים. אבל אחרי שהתעוררתי ררתי הרגשתי מחדש כאבים בכל הגוף. הרגשתי איך העין שלי מתנפחת והיו לי כאבי ראש נורא חזקים. הרגשתי איך בזמן שאני נושם יוצאות לי שריקות מהבטן. התחלתי לצעוק על השוטרים שהם מתנהגים גים כמו נאצים. השוטרים ראו שלא כדאי אולי יותר להרביץ לי, והם כבלו לי את הידיים חזק, באזיקים.

אין יותר מה לדבר. אחרי חצי שעה בא הקצין שלהם. הוא נכנס לתוך החדר שלו, והספקתי לשמוע איך שוטר אחד אומר לקצין: "בא לפה אחת, והשתולל. ותפס את זה שהוביל את העצורים." יותר מזה לא הספקתי לשמוע בגלל שהם סגרו את הדלת. אחרי כמה רגעים ניגש אלי הקצין. שאלתי אותו: "מה זה פה, יכולים השוטרים להרביץ לי בלי שום סיבה?"

השוטר שהרביץ לי אמר לי בחזרה: "מה אתה חושב לך? אתה יכול לבוא לפה. לתת נת המשטרה, לתפוס את השוטר שלוקח את העצורים, ולהשתולל?"

לא יכולתי יותר לסבול איך שהשוטר הזה משקר, ואמרתי לו שהוא משקר. הקצין שמע אותי, הוא נורא התרגו, למי (המשך בעמוד 14)